

DOBRÝ PASTÝŘ

Časopis evangelického sboru v Krnově vydáván pro členy a přátele sboru
za dobrovolný příspěvek

UDÁLOST LÉTA

Svatba Lidušky a Filipa

Úvodník

*Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně!
Jako výborný olej na hlavě, jenž kane na vous, na vous Áronovi,
kane mu na výstřih roucha.
Jak chermónská rosa, která kane na sijónské hory.
Tam udílí Hospodin své požehnání, život na věky.*

Ž 133

Je to pro nás asi zvláštní představa, že je dobré mít olej na hlavě a ten kane na vous. Vždyť známe úsloví „mít máslo na hlavě“ a to neznamená vůbec nic dobrého, spíše ostudu. Ale tam to bylo jinak. Olejem se chránili před slunečním žářem, podobně jako to děláme my jinými prostředky. Tedy dobré. A hlavně je tu zmíněn Áron. On a pak jeho potomci byli pomazáním olejem uváděni do kněžské služby. Byli zasvěceni Hospodinu. A takové zasvěcení je všude tam, kde žijeme svorně.

Pán Ježíš řekl, že všude, kde se sejdou dva nebo tři (jistě i víc!) v jeho jménu, tam je on mezi nimi. Když v jeho jménu, tak samozřejmě v jeho lásce. Jeho přítomností jsme

pak posvěceni ke kněžské službě a osvěženi jako vyprahlé hory hojně zavlažené rosou z nebes.

Je ovšem dobré se sejít, abychom mohli přebývat spolu, sestry a bratři, ve svornosti a lásce. Abychom o sobě jenom nevěděli na dálku, ale skutečně se potkávali. Víím, že teď je to už zase obtížnější a pro některé riskantní. Nenuťme se tedy za každou cenu k osobnímu setkání, když si nejsme jisti, že opravdu můžeme. Ale nezapomínejme na sebe a na to, že shromáždění stále trvá. I když se nepotkáme osobně, myslíme na sebe v modlitbách. A důvěřujme Hospodinu, že ať jsme svorní osobně nebo na dálku, on nám udílí své požehnání, život na věky.

Martin Litomiský

Svatba Lidušky a Filipa

Očima nevěsty

Byl krásný horký letní den, 8. srpna 2020. Den, který jsme si vybrali pro naši svatbu. Já, Ludmila, rozená Lukášová a Filip Hoferek. Skoro rok příprav, a vše proběhne v jednom dni. Měli jsme hodně hostů, hlavně z mojí rodiny. Byla jsem ráda, že mohli přijet skoro všichni.

Ještě šest dní před svatbou jsme se stěhovali do nového bytečku, a už je sobota ráno. Nevěsta se ženichem lehce unavení, ale natěšení. Tedy hlavně nervózní. Filip si prostě musel jet v 10 hod umýt auto... Stres je třeba odbourat aktivitou.

Ráno bylo trochu chaotické - přivést kytici, kadeřnice, kosmetička, oblékání šatů a doplňků. Bez své skvělé svědkyně Martičky Markové bych to vše nezvládla. Oporou byla i rodina. Fildovi zase jeho bratr / svědek Tomáš. Oba svědkové byli

nápomocni i při přípravách. Skoro jsme stíhali podle plánu, vyjeli jsme sice později, ke kostelu jsme ale přijeli akorát. Někteří ještě dobíhali.

Na tento okamžik jsem se tolik těšila. Tak jdeme na to. Vystupuju z auta, držím docela těžkou kytku a rozdávám úsměvy na všechny strany. Potím se nejen ved-

rem, ale těším se, až mě Filip uvidí přicházet. Na varhanní úvod nějak moc spěcháme, skoro brečím dojetím, dívám se na Filipa, ten skoro taky. Než varhany dozní, máme spoustu času se na sebe usmívat a pomrkávat. Užíváme si to.

Během obřadu dvakrát brečím. Hudební skupin-

ka mě dojíímá nejvíce svými písnněmi i složením, jsou v ní lidé, se kterými jsem před nějakou dobou zpívala taky. Oddává nás starý známý, Vlastík Stejskal, kterému jsem byla na svatbě ve stejném kostele, a to asi před 14 lety. To to letí...

Po kázání přichází další důležitá část, samotný obřad. Odpovídáme na otázky, pak opakujeme sliby (doporučuji budoucím párům se lépe připravit, ať nejsou ve stresu, jestli to zvládnou nesplést). Prstýnky, pu-

sa a podpisy. A to je vše? Ne ne, to je teprve začátek, a nejlépe se začíná s požehnáním.

Děkuji za to. Mám pocit, že po svatbě bylo opravdu vše lepší. Prostě jsme naše manželství začali nejen úředně nějakým podpisem, ale hlavně duchovně a duševně. Už ne „ty a já“, ale „my“ a „naše“. A co bylo dál? Focení u kostela, oběd na Kolibě s rodinou a večer party i s kamarády. Všichni jsme si to moc užili. Děkuje moc všem přítomným,

kteří to prožívali s námi, všem hudebníkům, pomocníkům, fotografce, paní Vybíralové za výzdobu, rodině, svědkům, oddávajícímu Vlastíkovi a všem, kteří jste se za nás už od začátku našeho vztahu modlili. My to tak cítili, že nás k sobě Pán vede. A věříme, že v jeho následování i ve šťastném manželství vytrváme, ať už nás potká cokoliv.

Liduška Hoferková

Začněme toužit po rozhovoru s Bohem

Chodit na modlitební chvílky, nebo ne? Je to jen pro starší nebo snad i pro mladší, ba dokonce mladé?

Vzpomínám na rok 1971 (bylo mi 11 let), kdy do našeho uprázdňeného sboru nastoupil farář Bronislav Kielar. Přišel z Karvinska, kde byl v častém kontaktu s probuzeneckým prostředím na Těšínsku. S ním přišla i myšlenka scházet se k pravidelným modlitbám. A tak začali přicházet lidé, kterým ležel na srdci tento sbor, město Krnov a samozřejmě i soukromé záležitosti a problémy jednotlivých modlitebníků. Nechyběly ani písně při kytáře při každém setkání. Vysílané modlitby k Bohu byly tehdy vždy na kolenou. Víím, že modlitební chvíle za celá léta nebyly nikdy přerušeny. Konaly se celou dobu během působení Broni-

slava Kielara, Milana Moletze, Otakara Mikoláše (byl tu jen dva roky), Radovana Rosického a také v letech, kdy zde

nebyl duchovní. Probíhají i teď za působení Martina Litomiského. Již před jeho příchodem se vedení ujal Bedřich Marek. Jsem přesvědčena, že tato často nenápadná aktivita drží celá desetiletí náš sbor nad vodou, posiluje jednotlivé účastníky a určitě má i skrytý význam, který zde na zemi ještě nevidíme. Modlitba je rozhovor s Bohem. Tak, jako toužíme po rozhovoru s přáteli, začneme toužit po rozhovoru s Bohem.

A tak bych chtěla laskavě a naléhavě pozvat všechny, kdo věří v moc modliteb a přímluv. Přijďte, moc o vás stojíme.

TM

O modlitbě

Modlíme se společně při nedělních bohoslužbách a při setkání v týdnu. Zejména při páteční modlitební hodině. Děkujeme, předkládáme Pánu své starosti a prosíme o pomoc pro sebe i za jiné. Ale také býváme sami a před Bohem jsme vlastně vždy sami za sebe. Samozřejmě je společenství, také modlitební, dobré

a nutné, ale obracet se k Pánu o samotu v hloubi a tichosti srdce je nezbytné.

Když se modlíme spolu s někým, musíme na něho brát ohled. Modlitba musí být srozumitelná a pro druhé přehledná, aby se k ní mohli připojit. Když řeknu „amen“, tak je to stejné, jako kdybych tu modlitbu vyslovil sám.

Pokud se obrácím k Pá-

nu o samotě, je to trochu jiné. Nemusím mnoho mluvit. Vlastně nemusím vůbec mluvit. Bůh přeci ví, co mám na srdci. Mohu předkládat i beze slov své díky, vděčnost, starost a prosby. Nebo se jen úplně mlčky s uvolněným srdcem k Pánu obracet a čekat na jeho slovo – tady už modlitba přechází do meditace.

Jsou situace, kdy je dobré i v úplném soukromí mluvit. Někdy je potřebné sám sobě formulovat, co chci sdělit Bohu. A potom opět mlčet. To bych doporučil vždy. Méně slov, víc ticha v srdci. To je ovšem moje zkušenost a úvaha, jiným může být bližší jiný způsob. Preji Vám Boží blízkost a pomoc vždy a všude.

Martin Litomiský

Získal jsem její příklad, jak dobře zemřít

Rozhovor s Milanem Swiderem

● **Milane, pokud si dobře vzpomínám, byl to rok 1994, kdy ses začal objevovat se svou manželkou Janou u nás v kostele. Můžeš nám prozradit, odkud jste se do Krnova přestěhovali? Vyrůstal jsi v křesťanské rodině? A co jsi studoval?**

Vzpomínáš si dobře, Tamarcko. Do Krnova jsme s Janou přestěhovali z Ostravy. Ředitel Charity Ostrava v té době hledal dvojici pro Charitní dům Salvator Krnov a my se s ním dohodli. Pro mne to byla už druhá profesní odbočka. Ta první mě o tři roky dříve nasměrovala do školství, kde jsme se pak s Janou seznámili. Předtím jsem se živil zhruba dva roky jako programátor, což odpovídalo mému původnímu studijnímu zaměření.

● **Vím, že pocházíš z denominace Křesťanské sbory. Můžeš povědět něco, čím se vyznačuje tato církev, ze které pocházíš?**

Křesťanské sbory u nás vzešly z hnutí otevřených bratří, které se začalo šířit v 19. století z Anglie. Hnutí chtělo pomoci odstraňovat ploty mezi církvemi, nicméně později ty ploty spíše rozmnožilo. Křesťanské sbory jsou podobné jako místní sbory ČCE spravovány staršovstvy, ale nemají kazatele.

● *V sedmi letech se sestrou Ellen*

Na kazatelské službě se obvykle podílí širší okruh bratří, kteří k této službě mají potřebné předpoklady. A Večeře Páně je vysluhována ve většině sborů každou neděli.

● **Řekni prosím, jak jsi uvěřil a jak to ovlivnilo tvůj mladý život.**

Vyrůstal jsem v křesťanské rodině a rodiče nás se sestrou brali sebou do shromáždění. Už v dětském věku jsem otevřel Pánu Ježíši své srdce. K plnému ujištění, že je to mezi mnou a Bohem v pořádku, jsem však dospěl až později, kolem 15. roku

života. A ke slovnímu svědectví o své víře před spolužáky jsem se osmělil asi ještě o rok později. V té době jsem rovněž požádal o křest a začal jsem svou víru prožívat v každodenním životě.

● **Na své okolí působíš velmi vyrovnaně. Pokaždé tě vidím s laskavým úsměvem na tváři. Existuje něco, co tě dokáže rozhodit nebo rozzlobit?**

Ano, jsou takové situace nebo i lidé, kteří mě zlobí. Spíše k tomu však dochází ve spojení s mou prací. Výčitkami svědomí kvůli svému

hněvu ale trpím jen zřídka. Většinou můj hněv odeznívá poměrně rychle a bez znepokojujících dozvuků, čemuž jsem rád. Jako by se tím nějak objektivizoval. Jako by byl namístě a někdy snad i potřebný. Nepotřebuji příliš zvyšovat hlas, ale udržet si odhodlání promluvit vždy, když je to třeba.

● **Před časem odešla k Pánu tvá manželka Jana. Jak ses s tím vyrovnal a jak jsi našel sílu jít dál?**

Už tomu budou brzo tři roky. Měl jsem příležitost být s Jani až do konce, a díky tomu jsem získal její příklad, jak dobře zemřít. Pokud jde o mé vyrovnávání se s její smrtí, docházelo k němu už během posledního půlroku její nemoci. V té době jsem patrně odžil velkou část svého smutku. Nebylo to však jen smutné období. Někdy jsme se spolu i smáli, někdy slzeli, ale ještě i v tomto období jsme rozvíjeli příběh naděje. Byť už nešlo o naději na její přežití v tomto pozemském čase. A když pak Jani umřela, tak už mi tolik smutku nezbyvalo. Pomáhala vděčnost, že nás Pán provedl bezpečně i tímto obdobím. A že nedopustil, aby nemoc uškodila její duši. A že nám bylo dáno spolu prožít bezmála 25 let, když se tato nemoc u Jany objevila poprvé v čase našeho seznámení. Ve vděčnosti se můj zbylý smutek poměrně dobře rozpouští.

● **Pracuješ ve Slezské diakonii. Naplňuje tě tato práce? Zakoušíš nějakým způsobem Boží vedení?**

Posledních 7 let působím v bruntálském azylovém do-

● *Rok 1983, křest v bázeny na Těrlicku*

mě. Někdy mi tam není lehké, ale dosud mi ta práce dává smysl. Zřetelněji tam Boží vedení prožívám spíše zpětně. To znamená, když se ohlídím za některými proběhlými událostmi. Kupředu postupuji mnohdy v nejistotě. Někdy se mi zdá, že tuším Boží vedení, ale posléze se ukáže, že jsem dobře nerozuměl, nebo že to dění má ještě nějaký jiný význam. Pomáhá mi, že to všechno mohu průběžně svěřovat Bohu v modlitbě. Je to tak, jak zpíváme: Není lepší na tom světě než svědomí čisté. To nám

dávej, uchovávej, milý Pane Kriste.

● **Neporuším tradici a zeptám se, jaký je tvůj nejoblíbenější biblický verš?**

Dlouhodobě mi asi nejsilněji zní Žalm 23. A v něm obzvláště ten uvozující verš: Hospodine je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. Poměrně pravidelně a rád se k němu vracím ve vyznávající podobě: Hospodine, Ty jsi náš pastýř, nebudeme mít nedostatek ...

Ptala se Tamara Maláčová

Janino svědectví

S Milanovým vědomím bych chtěla přidat ještě výňatek ze svědectví jeho milé ženy Jany z roku 2017. K Pánu odešla 5. 10. 2017.

„Vyrůstala jsem v rodině, kde široko daleko nebyl nikdo věřící. Peklo a nebe patřilo do sfér pohádek a věřící byli pouze staří lidé, kteří věří na pohádky. Popravdě jsem ani o těchto otázkách neuvažovala. Do mých 40 let nebyl nikdo, kdo by zavedl se mnou na toto téma řeč. Přesto jsem toužila po vnitřním pokoji, po lásce, po spravedlnosti, po radosti.

Za celou tu dobu jsem si vzpomněla na Boha jen třikrát a moc jsem stála o jistotu, že existuje a slyší mě. Poprvé, když jsem měla dceru Terezku v nemocnici na jednotce intenzivní péče. Prosila jsem Boha, pokud je a slyší mě, ať jí pomůže a na oplátku si vezme několik let z mého života. Tereška se opravdu uzdravila a já si na Boha ani nevzpomněla, natož abych mu poděkovala.

Podruhé to bylo o deset let později, když jsem onemocněla já. Objevil se pozitivní nález a já musela na operaci. Nemohla jsem tehdy pochopit, že mě zradilo moje vlastní tělo. Byla jsem člověk mírný, leč silně věřící ve vlastní síly. Najednou to nefungovalo. Byla jsem bezmocná. A tak jsem si znovu vzpomněla na Boha. Co

• Rok 1999, kurz na Salvatoru, Jana Swiderová a Broněk Kiellar

kdyby přece jenom... Znovu jsem prosila, ať mi dá ještě čas. Ještě přece nemohu odejít. Vyslyšel mě. Uzdravila jsem se. A co já na to? Nic. I tentokrát zůstalo pouze u slov díky lékařům místo Bohu. Ale v té době už to bylo přece jen trochu jiné. Bylo po roce 1989 a najednou „duchovno“ viselo ve vzduchu. Bylo všude kolem. Už to nebyli jen staří lidé, které jsem znala a kteří věřili v Boha. Ale ještě pořád to bylo období, kdy jsem považovala uvěření v Boha za něco naprosto nemožného. Spáchala bych přece intelektuální sebevraždu! Co by si lidé o mně mysleli? Ozvalo se však mé „zvědavé“ já a bylo třeba něco udělat. Získat o tom duchovnu nějaké informace. A tak jsem začala navštěvovat kurz poznávání Bible, přesvědčena, že půjde v mém případě jen o intelek-

tuální záležitost. Brzy jsem však poznala, že všechno, co celý život hledám, mám na dosah ruky. Stačí si to vzít.

A tak jsem přišla k Bohu „špinavá“, ale odhodlaná, prosit potřeť. S vírou, že spasení je Boží milost, která se nedá koupit a že teď najdu tu pravou lásku, pravý pokoj, pravou radost.

Od toho dne už uplynulo hodně vody. Když si dnes čtu tyto řádky, usmívám se. Ano, Pane Ježíši, pořád chci z lásky k Tobě být taková, jakou Ty mě chceš mít. Přijmi, prosím, ode mne mé dodatečné děkuji za vše, co jsi pro mne udělal. Moc Ti děkuji i za to, že už teď znám odpověď na otázku, co je smyslem života: „.....dosáhnout poznání Syna Božího a tak dorůst zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti.“ (Ef.4,13)

Jana Swiderová

A krátký úryvek z jejich posledních modlitebních mailů, které některým ze sboru posílala: „Stále mne posiluje vědomí, že Bůh mě má ve svých rukou a ať se moje nemoc bude vyvíjet jakkoliv, bude mi to k dobrému.“

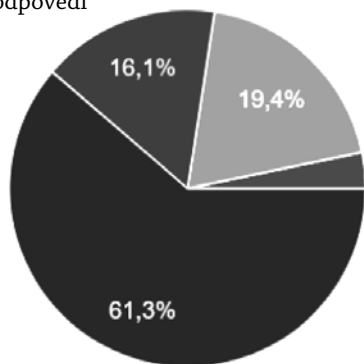
Jana Swiderová

Co nám řekla anketa?

Na jaře letošního roku uspořádalo staršovstvo anketu s ambicí zjistit, co si vlastně členové sboru o sborovém životě myslí, jak jsou spokojeni a co by případně chtěli měnit. Zde přinášíme pro přehled a k zamyšlení některé výsledky, připomínky a komentáře. Anketa byla anonymní. Některé, byť dobře míněné, adresné kritické příspěvky z pochoptitelných důvodů neuvádíme.

Běžně se účastním bohoslužeb

31 odpovědí

- alespoň 3x za měsíc
- alespoň 1x za měsíc
- alespoň 1x za 2 měsíce
- alespoň 1x za 4 měsíce
- méně než 1x za 4 měsíce

Popisek: Ankety se zúčastnilo 31 členů sboru a přátel. Více než dvě třetiny z nich se účastní sborového života pravidelně.

Modlitby: Jednotvárné modlitby - nezohledňují situaci ve sboru ani situaci ve společnosti. Mohl by být také krátký prostor pro tiché nebo hlasité modlitby.

Požehnání dětem: Prakticky všemi kvitováno.

Kázání: Líbí se mi kázání, která jsou víc inspirována současným životem, realitou kolem nás, našimi vztahy atp. Oceňuji, když je kazatel schopen myšlenky Bible ukázat a vysvětlit na situacích, které denně prožívám. Tak by mohl být v kázání nějaký příběh - nejen biblický, ale jen tak ze života, který by ilustroval téma.

Písně s varhanami: *Písně s dnes už nerosrozumitelnou češtinou. *Proč se nezpívají písně 1-150?

Staršovstvo: *Materiální obhospodařování sboru je skvělé, ale zdá se mi, že se pokulhává v pastorační činnosti. V čele s kazatelem by i presbyteré mohli být více v kontaktu s lidmi, kteří jsou na okraji sboru a postupně se vzdalují. *Chybí vize, nějaký konkrétní cíl, který společně budeme naplňovat.

Skupinky: *12 lidí odpovědělo, že by uvítali být v nějaké skupince. *Každý člen sboru by měl aspoň jednou týdně mít menší společenství (biblická, modlitební, sdílecí skupinka), nedělní shromáždění nestačí. *Skupinky jsou důležité pro lidi, kteří po nich touží. Skupinky bych se účastnila, pokud bych viděla, že jsem tam pro někoho užitečná.

Aktivita: Nejvíce dle odpovědí chybí aktivity pro střední generaci. *21 z 25 si myslí, že aktivit pro veřejnost je dostatek.

Návrhy: Prohlídky budov, přednášky o křesťanství, Taizé modlitby, koncerty, kulturní večery, kurzy alfa, základy křesťanství formou diskuse. * Něco zcela mimořádného, do čeho se nikomu nechce a co bude svědčit o Boží lásce: služba bezdomovcům? sbírání odpadků v okolních lesích? společně s ostatními křesťany v Krnově organizovat přednášky a koncerty „populárních“ křesťanů?

Poslání sboru:

● Poslání církve (sboru) je dvojí: a) dovnitř společenství - chválit Boha, modlit se, upevňovat se ve Slovu (Písmu), budovat dobré vztahy mezi sebou. b) Navenek - být otevření vůči jiným, zvat je k Ježíši, mluvit s nimi o odpuštění v Ježíši Kristu.

● Šířit víru v Ježíše Krista / Sdílení víry / Jít příkladem lásky / Být oázou pro hledající.

● Sdělování Pravdy o Ježíši Kristu a Jeho Lásce k člověku a významu Jeho umučení

● Zvěstovat lidem Pána Ježíše, být světlem pro druhé, pomáhat lidem, chválit Pána, vést modlitby. Aby ten, kdo tam vešel, se cítil mezi námi moc dobře a rád se vracel.

● Být dobrým příkladem - světlem a solí - v tomto světě.

● Starat se a podporovat ovečky, členy sboru a být otevření novým křesťanům a lidem

hledajícím Boha. Být místem, kde by hledající mohli najít Boha a ve víře růst. Pomáhat členům k prohlubování vztahu s Bohem, s důrazem na osobní proměnu / vhodným způsobem o Kristu svědčit lidem mimo církev / aktivně bránit a pomáhat slabým, osamělým atd.

- Budování členů, nabídka modliteb za jejich zaměstnání/školu, misijní práce mimo sbor.

- Stačí, když bude pečovat o zdravý růst svých oveček a chránit je před hříchem.

Předat lidem kolem nás evangelium, přiblížit se lidem, neuzavírat se, lidé toho o nás mnoho neví, zjevit lidem Ježíše Krista, Jeho lásku. Sdružovat křesťany, vytvářet společenství věřících bratrů a sester.

- Otevřená rodina - být společenstvím, které se neuzavírá a zároveň drží při sobě.

- Sdílení se v duchovních i světských věcech, podpora mezi sebou, spolu vytvářet království Boží

Silné stránky našeho sboru:

- Generace 55-85 let - tahouni / Malý, ale všichni se známe / Přátelská atmosféra, rodný přístup a aktivní činnost

- Dokáže na příchozího působit tak, že v něm láska je.

- Finanční obětavost. Ochota pomáhat. Pravdivost a střídmost. Svoboda komunikace, otevřenost.

- Žije, zpívá, finančně zvládá, má široké věkové spektrum, pěknou faru a jistého varhaníka.

- Je ochoten naslouchat jiným názorům (než je zrovna ten jeho), ochota přiložit ruku k dílu (když zazní pozvání), nesoudíme.

- Dokáže se nasadit ve chvíli, kdy je některý člen v úzkých, pokud takový člověk projeví zájem o pomoc.

- Že jsme celkem „družní“, protože v některých sborech se hned po bohoslužbách rozejdou.

- Pravidelný pozdrav pokoje, kde se zapojí celé shromáždění.

- Velmi účinně pracující a fungující kurátor, pěvecký sbor a jeho dirigent, dobře fungující chválicí skupinka, výborně prosperující nedělky a jejich učitelé, výborný varhaník.

- Tradice, otevřenost, snaha o živé společenství.

- Máme hodně ochotných lidí, všichni se u nás cítí dobře, jsme aktivní, staráme se o všechny věkové kategorie.

Slabé stránky našeho sboru:

- Někdy v něm není dost lásky a pochopení / Aktivita sboru „visí“ na několika málo lidech / málo ochotných.

- Mě osobně chybí u lidí v našem sboru ŽIVÝ VZTAH S BOHEM, NAPLNĚNÍ DUCHEM SVATÝM. Mám pocit, že spousta lidí chodí do kostela z tradice, ze zvyku. / Mladých lidí a mladých rodin by mohl mít více.

- Určitá zatuchlost až uniformovanost. Absence hledání vztahů či kontaktování s lidmi okolo sboru. Pozývání hostů, ať už hudebníků nebo kazatelů a pořádání večerů či meetingů pro povzbuzení k dalšímu chodu sboru.

- 1. člověčina jako všude jinde, 2. nedochvilnost.

- Není vize ani vedení, bohoslužby jak ukázka z filmu pro pamětníky, málo nadšených členů ochotných něco dělat, což jistě souvisí s tím, že není vize, prakticky všechno táhne jedna rodina.

- Zřejmě není dostatečně živý - aktivní, protože je málo mladé a střední generace.

- Vytratila se střední generace.

- Měli bychom si více všimnout lidí, kteří přijdou na bohoslužby a jsou pro nás cizí - pozdravit je, zeptat se odkud jsou, z kterého sboru.

- Je mi moc líto, že do všech akcí pořádaných sborem se zapojuje jen hrstka lidí a ostatní se jen vezou.

- Plno schopných lidí má jiné zájmy, než aby budovali sborový život. Silná generace jádra sboru stárne.

- Málo evangelizujeme, nejednotnost, vnitřní osobní rozpory

- Evangelizace, aktivita jen pár jedinců, neschopnost udržet si okrajové členy sboru.

Vytvořit dílčí cíle pro následující okruhy?

- ☐ sborová aktivita (bohoslužby, setkávání přes týden, skupiny)
- ☐ evangelizační aktivita
- ☐ pastorační aktivita
- ☐ práce s dětmi a mládeží (budoucnost sboru)

O domečku - srdíčku

V neděli 6. září se v našem kostele uskutečnily dětské bohoslužby na zahájení školního roku. Nejprve měla Jana Švédová promluvu k dětem na téma: pustit do svého srdce (tedy života) Ježíše, je to nejdůležitější, co člověk může udělat.

Děti i dospělí pak shlédli alegorickou scénku „O domečku - srdíčku“ v podání dospělých herců.

Lojzek, majitel domečku (Jan Maláč), se rozhodne žít ve svém krásném bytě sám pro sebe. Nechce dovnitř pustit ani Ježíše: „ještě bych ho musel poslouchat, to by mi tak scházelo!“ Ale nastěhovali se k němu nezvaní hosté, které on neměl sílu vyhnat. ZLOST (Svata Chlápek), ZÁVIST (Ludmila Hoferková Lukášová) a PÝCHA (Věra Wdóvková).

Lojzka trápili a snad by ho utrápili, kdyby se nedozvěděl o Ježíši, který mu může pomoci. Nakonec vše dobře dopadlo.

Pak děti s mládeží zahrály a zazpívaly dvě písně. Při jedné použily opět jako doprovod boomweckery. Samuel Gurtler zahrál na klavír a Anežka Vašířová s Jirkou Markem nejmladším zahráli na foukací klávesovou harmoniku.

A nejsladší byla tečka, protože na závěr se šlo na zmrzlinu. VM

Jiří Marek starší oslavil jubileum

„**N**osný sloup“ našeho sboru, Jirka Marek starší, oslavil 15. září úžasných 70 let života. Jiří už od roku 1988 sboru obětavě slouží jako kurátor.

Jirko, díky za vše, co jsi pro sbor vykonal a vykonáváš! Ať Bůh žehná Tobě a celé tvé rodině!

Zástupně za celý sbor redakce

Poděkování Stanislavu Vybíralovi

Jménem celého sboru takto vyjadřujeme veliké poděkování našemu milému bratru Stanislavu Vybíralovi.

Díky mu patří zejména za jeho věrnou službu, kterou sboru zdarma poskytoval tím, že se naučil podvojné účetnictví a po mnoho let vedl účetnictví sboru.

Stando děkujeme.

Staršovstvo krnovského sboru ČCE

Zápis ze schůzí staršovstva za červen + září 2020 (výběr)

15. červen 2020

- Ohlédlí jsme se za Nocí kostelů a konstatovali, že akce měla dobrý ohlas i relativně velkou návštěvnost.
- Rozhovor nad výsledky ankety – přemýšlet, co udělat pro lidi, kteří se vzdalují od sboru – modlitby, případně navštívit (různé názory); máme jako staršovstvo nějakou vizi pro sbor?
- Účetnictví sboru bude od 2.pololetí dělat pí. Horáková, br.Stanislav Vybíral končí tuto mnohaletou službu; br.Standa předá nové účetní informace ohledně specifik církevního (sborového) provozu.
- Byl uhrazen nový kavovar s příslušenstvím, celkem za 62.690 Kč.
- Zakoupen malý ping-pongový stůl (2.100 Kč).
- Schválen návrh Hanky Hudákové, aby výtěžek adventních koncertů byl věnován středisku SD Matana (poradna rané péče).

14. září 2020

- V pátek 9.10. se v kostele uskuteční bohoslužba pro zaměstnance a klienty Slezské diakonie.
- Pí Odstřilová žádá, zda by se ženský pěvecký sbor Legato mohl scházet v prostorách na-

ší fary; pěvecký soubor bude platit nájem 200 Kč za každou zkoušku – staršovstvo souhlasí.

- Necirkevní pěvecký soubor z Č.Těšína by rád využil náš kostel a vystoupil v něm se svým koncertem. V zásadě souhlas, detaily domluví br. Martin Litomiský.
- Dvě rodiny z Ukrajiny mají zájem o křty svých dětí – domluví kazatel, některou neděli po bohoslužbách s nimi presbyteri promluví. Datum a okolnosti křtu pak dojedná s rodinami br.farář.
- V červenci opravena střecha (doplněny chybějící šablony). Do střechy dlouhodobě zatékalo, jeden trám zcela vyhníl, v zimě nutno vyměnit.
- Zakoupen nový dataprojektor, cena 9.234 Kč.
- Krasov – sekání trávy, co s kostelem do budoucna? Trávu vzorně sekají manželé Dofkovi z Krasova, oba však značně zdravotní potíže. Ještě jednou před zimou trávu poseká Petr Strnadel. Na výročním zasedání (březen 2021) staršovstvo předloží návrh k výmazu krasovského kostela z tzv. seznamu nezcižitelných nemovitostí - to je nutný krok k tomu, abychom mohli tuto nemovitost případně nabídnout k prodeji.

Pro DP připravil JM st.

Spoléhat na Boha, který je dobrý

Když začátkem léta vyšel Dobrý pastýř, kde jsem měla možnost se podělit se čtenáři o mé cestě k Bohu a životě s ním, psala jsem v závěru, že nejvíce mě oslovuje kniha Job. O prázdninách jsem nad touto knihou hodně přemýšlela. Chtěla bych svůj příspěvek doplnit. Moc mi na tom záleží.

Během nejtěžšího období mého života jsem zaujala postoj vůči Bohu podobně jako Job: „Bože, proč se mi to děje? Nic zlého jsem neudělala, jsem nevinná. Chodím do kostela, modlím se, vše je OK.“ Nebyla jsem schopna přijmout skutečnost, že před Bohem jsem hříšná jako každý jiný člověk.

Líbí se mi poslední Jobův přítel - mladý Eliáš. Z jeho řeči jsem vyrozuměla: „Jobe, jsi také hříšný, ale myslím, že tohle není trest. Bůh mohl dopustit utrpení, aby tě pročistil. To, že nezasáhne okamžitě v každé situaci, neznamená, že se o tebe nezajímá. Nakonec se prosadí jeho spravedlnost. Neztrácej naději, čekej na Boha.“

Četla jsem, že největší zkouškou pro Joba nebyla bolest a utrpení, ale skutečnost, že nevěděl, proč se to stalo. Nevěděl, že Satan jeho spravedlnost před Bohem napadl a obvinil ho z prospěchářství. Spravedlivý je prý jen díky tomu, že nemá žádný důvod se obrátit proti Bohu. Satan chtěl dokázat Bohu, že Job ho uctívá nikoli z lásky, ale protože Bůh mu žehná, Jobovi se ve všem dařilo. Avšak

Jobova věrnost Bohu obstála. A tak bych chtěla pořád spoléhat na Boha, který je dobrý, nikoli na to, že život je dobrý. Život má více otázek než odpovědí. Moc děkuji Pánu Bohu, že i když jsem měla vůči němu výčitky, přesto mě vytáhl z šílené situace. Tak, tohle jsem chtěla ještě dodat, aby mé svědectví bylo úplné.

*Srpen 2020,
Milada Daňková*

Pozvání

Setkávání nad Písmem

Milé sestry, bratři, přátelé,

srdečně Vás zvou na setkávání nad Písmem v týdnu. Každé úterý od 17:00 společně probíráme příběhy krále Davida podle 2. knihy Samuelovy. Ve středu od 18:00 se scházíme k „hovorům o víře“. Dokončili jsme Desatero, otvíráme přednášky a diskuse o tom, jak číst Bibli a co nejlépe jí rozumět. Připojit se můžete kdykoli, budete vítáni a vítané.

Martin Litomiský

Manželé Dolkovi jsou spolu

Začátky byly takové nesmělé

Manželé Dolkovi, dlouholetí členové našeho společenství, si na přání redakce udělali čas a byli ochotni se s čtenáři Dobrého pastýře podělit o vzpomínky na svůj životaběh a také na svou cestu k Bohu.

● **Jirko a Pepíku, myslím, že se ani jeden z vás v Krnově nenarodil. Přišli jste sem jako děti se svými rodiči anebo až později kvůli zaměstnání? Můžete nám říct něco o svém mládí?**

Jirka: Narodila jsem se na Vsetíně jako první z dvojčat. Jméno jsem dostala po tatínkovi, sestra je Marie. Rodiče chtěli chlapečka, protože už měli dceru Alenu - a tak já jsem Jirka. Vsetín byl moje nádherné dětství s milovnými rodiči a stařenkou, která bydlela v chaloupce jako z pohádky - těm chaloupkám se říkalo „Staré Trávníky“. Byla válka, ale my s Maruškou jsme ji nepocítovaly - spíše si pamatujeme romantiku prostředí na „Starých Trávníkách“. Se stařenkou jsme chodily každou neděli na bohoslužby do katolického kostela. Večer (ne pokaždé) jsme se modlily s Maruškou modlitbičku „andělíčku, můj strážníčku“. To byla naše víra.

I Když mi bylo sedm let, přistěhovali jsme se do Krnova. Po základní škole jsem absolvovala „Střední pedagogickou školu pro učitele národních škol“ - také v Krnově. A v roce 1959 jsem nastoupila jako učitelka ve škole v Holčovicích.

● Rok 2015, Pepík slaví 75 let.

Pepík: Pocházím z východních Čech z obce Doudleby nad Orlicí. Mé dětství a mládí jsem prožíval s rodiči, dědou a dvěma bratry. Byli jsme katolická rodina a tak jsme chodili do katolického kostela do 4 km vzdáleného Kostelce nad Orlicí (po letech tam byly pokřtěny i naše dvě dcery, Alenka a Irenka). V Opavě jsem vystudoval Vyšší pedagogickou školu obor zeměpis a přírodopis, pak mě čekala 2 roky vojna a v roce 1961 jsem dostal umístěnku do Holčovic do Dětského výchovného ústavu. Právě tady jsem potkal mou ženu Jirku a hned se mi zalíbila. Jak by ne - byla mladá a hezká. O rok později jsme přišli učit do Krnova.

● **Pamatujete si ještě na vaše první setkání? Jak dlouho jste manželé?**

Pepík: Naše první setkání proběhlo na schodech do ško-

ly v Holčovicích. Já tam přišel v září 1961 jako nový učitel a mladá dáma na schodech mi hned „padla do očí“. Začátky byly takové nesmělé. Brzy jsme oba zjistili, že se máme rádi. Zasnoubili jsme se a v dubnu 1962 stali manželé. Je to již 58 let!!!

● **Co je podle vás v manželství nejdůležitější?**

Pepík: Myslím, že nejdůležitější je vzájemná úcta, tolerance, pokora a největší je láska.

Jirka: Ještě bych dodala, že je důležité přiznat se k hříchu a poprosit za odpuštění. Upřímnost a odpuštění nás provázelo, i když to někdy zaskřípalo.

● **Společně jste našli cestu do našeho sboru. Kdo vás k tomu nasměroval?**

Jirka: Vždy jsme věřili v Boží existenci. Ale k živé víře nás vedli Marcelka a Bedřich

již 58 let

Markovi. Ti nás také nasměrovali do tohoto evangelického sboru. Jednou nás pozvali na vánoční nebo velikonoční (teď už nevíme přesně) bohoslužby. Pak jsme do sboru chodili čím dál častěji. Bylo a je nám mezi vámi dobře.

● **Oba jste profesní učitelé. Vzpomínáte rádi na dobu učitelování?**

Pepík: V době totality jsme neměli problémy většího rázu. Vychovávali jsme dvě báječné dcery, měli přátele, kterým jsme věřili. Oba jsme vyučovali předměty, ve kterých jsme nemuseli zdůrazňovat, co tehdejší režim chtěl. A pokud to šlo, předávali jsme myšlenky dětem otevřeně, s důrazem na slušnost, na lásku k rodičům a podobně. Takže ano - rádi vzpomínáme.

Jirka: Vzpomínají i naši žáci, kteří nám při setkáních projevují sympatie. A věrte, je to velmi příjemné.

● **Poté, co jste se stali křesťany, ovlivnila vás tato skutečnost ve vašem povolání a osobním životě?**

Jirka: Je zajímavé, že po našem obrácení se k živé víře v roce 1990, nás postihly méně šťastné chvíle. Řešili jsme své postoje, kdy jsme žili bez Boha. Moc nám tehdy pomáhaly modlitby a prosby za odpuštění toho, co jsme v minulosti nedělali správně. Jsme rádi, že na cestě víry nám hodně pomáhali Marcelka a Bedřich, se kterými jsme se několik dalších let modlili ve skupinkách.

● **Jaký máte nejsilnější společný zážitek?**

Pepík: Silným momentem našeho života byla obnova našeho svatebního obřadu již jako věřících lidí. Uvědomili jsme si, že toužíme po Boží přítomnosti v našem vztahu a v rodině. Tato slavnost proběhla u nás v evangelickém kostele v roce 1991 a poželhal nám tehdejší kazatel Milan Moletz.

Jirka: Od té doby nás stále provází silná láska k Bohu a vroucně se modlíme za naše děti, vnuky i právnučky, aby i oni pozvali do svého života Krista. Myslíme si, že v této nejisté době, kdy celou planetu straší koronavirus a lidé jsou často vyplašení a bezrad-

ní, máme oba dva příležitost přiblížit našim dětem Spasitele - Pána Ježíše Krista. A to je vlastně naše největší přání.

● **Mohu poprosit verš z Bible, který vás nejvíce oslovuje?**

Jirka: Knihu Kazatel mám moc ráda. Stojí tu moudrost před pomateností, světlo před tmou a také připomíná, že všechno na tomto světě má svůj čas. A nejoblíbenější verš z Kazatele 12,13-14: „Boha se boj a jeho přikázání zachovávej, na tom u člověka všechno závisí. Veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé.“

Pepík: Mé nejoblíbenější verše z Bible jsou z 1. Korintským 13, verše 4-8 - o lásce, která je nejvyšším darem.

Na závěr bychom chtěli uvést ještě verš, kterému oba zcela věříme a upínáme se k němu. Je to z Jana 14,14: „Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním.“

Jirko a Pepíku, děkujeme za rozhovor a moc vám přejeme, aby vaše přání Pán Bůh slyšel a vyslyšel.

Ptala se Tamara Maláčová

● Jirka 5 let (vpravo), se svou o 5 minut mladší sestrou Marií

● Půlnoční 2019, Pepík (druhý zleva) v pěveckém sboru

Křesťané z Židů a křesťané z pohanů

Kristova církev je jediná, ale křesťanství je mnoha společenství. Bylo to v dějinách až na život a na smrt. Díky Bohu už k sobě nacházíme cestu a máme se rádi, nebo si aspoň neškodíme (doutám). Už na samém začátku to ovšem vůbec nebylo snadné.

První křesťané byli Židé. Vždyť Pán Ježíš byl podle těla Žid a všichni jeho učedníci také. Židovství jim bylo samozřejmým způsobem života a uvažování. Nezakládali nové náboženství, sotva si mohli představit, že by se k nim mohl připojit někdo, kdo by nepřijal židovské vyznání se všemi závazky, které z toho plynou. Počínaje obrázkem až po zvláštní omezení v pokrmech. Židé neměli s pohany, v NZ jsou na-

zývání Řekové, ani sedět u jednoho stolu. Velkým překvapením byl křest setníka Kornélia a jeho rodiny v Cesareji, kam byl Duchem svatým poslán Petr (Sk 10). Hranice mezi Židy a Řeky byla postupně prolomena až dílem apoštola Pavla, který rozpoznal, že Kristus je Spasitelem všech lidí a ti ostatní nemusí nejdříve přijmout židovství. Nebylo to přijato hned, všeobecně a bez problémů.

Na druhé straně Řekům bylo úplně cizí židovské náboženství. Vůbec neznali hebrejské knihy Zákona a Proroků, z nichž to nové učení vycházelo. Je to vlastně veliký zážrak, že i přesto přijali a vyznávali Ježíše Krista. A také to, že se obě skupiny, tak odlišné, nakonec sešly a vzájemně přijaly. Po první mi-

sijní cestě apoštola Pavla židovští křesťané v Jeruzalémě přijali kompromisní řešení pro křesťany z pohanů (Sk 15). Nemuseli se stát nejprve židy, mohli být už rovnou křesťané. Bylo to něco předtím zcela nepředstavitelného. Bariéra mezi oběma skupinami byla po lidsku nepřekročitelná, jen Boží mocí se to stalo.

„Pohanská“ složka nakonec početně i vlivem převládla, ale církev přijala za své spisy Zákona a Proroků – náš Starý zákon v tehdejší řecké překlady, potom také tehdy vznikající spisy našeho Nového zákona.

Je to krásný příklad toho, jak se v Kristu mohou stát jedním i tak odlišné skupiny lidí. Díky Bohu za to!

Martin Litomiský

Biblické pojmy

Korint

Apoštol Pavel při své druhé misijní cestě založil, mimo jiné, křesťanský sbor v Korintu. Máme v Písmu dva jeho dopisy, které jim psal. Je z nich patrná velká starost, jakou o ně měl. Podívejme se na prostředí, v kterém žili.

Korint byl v té době rušným obchodním a průmyslovým městem na strategickém místě. Stál na úzké šíji oddělující střední Řecko a poloostrov Peloponés. Vedla tudy jediná suchozemská cesta spojující obě velká území. Navíc mělo město dva přístavy, jeden na západě a jeden na východě.

Obchodník, který chtěl dopravit zboží např. z Itálie do Malé Asie, nemusel zdlouhavě obelouvat Peloponés, ale v západním přístavu zboží vyložit, dopravit do východního a jinou lodí pokračovat v cestě. Korint byl skutečně významnou obchodní křižovatkou. A také jistě místem, kde se potkávaly různé kultury, národnosti a náboženství. Žila tam vrstva zámož-

• *Pozůstatky Apollonova chrámu v Korintu*
ných obchodníků (točily se tam velké peníze), ale také množství otroků (asi dvě třetiny obyvatel), přistavních dělníků a příležitostně námořníků. O mravním životě v takovém městě si nelze dělat iluze, kriminalita jistě přesahovala běžný průměr, prostituce byla navíc posílena Afroditiním chrámem. Zpusťlost přistavních čtvrtí není vynálezem novověku.

A přeci i zde byl křesťanský sbor. Přes všechny obtíže se držel a obstál. Duch svatý mezi nimi působil, jak vyčteme z Pavlových dopisů. To může být povzbuzením i nám dnes.

Martin Litomiský

Mičanovic kluk jako buk!

Zní to tak suše a formálně na to, jakou radostnou zprávu bych rád všem čtenářům Dobrého pastýře oznámil. Psané slovo v sobě nemá potenciál emocí, se kterým vstupujete do každého rozhovoru. Emoce musíte čtenářům nejdříve předat. Předávám - rád bych tuto zprávu psaným slovem pořádně vykřičel do světa.

Dne 23. června 2020 se nám narodil syn Ondřej Mičan. Je to zdravý kluk jako buk s dobrou náladou, modrýma očima, vyprávěčskými sklony a pořádným apetitem.

I když porod nebyl bez komplikací, Pán Bůh byl při porodu s námi a vše dobře dopadlo. Maminka Hanka to zvládla na jedničku a tatínek na dvojku.

I když byl výběr jména inspirován především apoštolem Ondřejem, tatínek mu doma Ondřeji v podstatě neříká. Je to taková malá „Mičanovic“ tradice – přezdívka se při oslovení nakonec používá častěji než pravé jméno. Takže i náš Ondřej už má několik přezdívek. Při osobním setkání se sami přesvědčíte.

Držte nám prosím pěsti a občas vzpomeňte na modlitbách. Děkujeme vám za podporu, kterou nám dáváte.

Olda Mičan

● Ondřej Mičan s maminkou Hankou

Svědectví

Díky za podporu v náročném období

Bratři a sestry, rádi bychom vám touto cestou poděkovali za vaši podporu, ať už modlitbou či zájmem, během náročnějšího období, kdy naše dcera Kristýnka byla hospitalizována a operována v FN Olomouc pro vrozenou vadu v ledvině.

Velkým darem pro nás bylo, že jsme měli samostatný pokoj a mohli celých čtrnáct dní být s ní. Jeden z nás přes noc a oba dva během dne, protože musela být po operaci deset dní pouze na lůžku a zabavovat ji celý den bylo pro jednoho náročné.

Po čtrnácti dnech jsme byli z nemocnice propuště-

● Tento andílek ve vánoční hře 2019 je naše Kristýnka

ni a Kristýnka měla zavedenou nefrostomii (cévka odvádějící moč z operované ledviny do močového sáčku).

Po třech týdnech náročného hlídání, aby si cévku nevytrhla ve spánku či při hře, jsme jeli do Olomouce na vyšetření, které mělo ukázat, zda bude nutná ještě jedna, stejně závažná operace. Když nám lékaři oznámili, že další operace nebude nutná, byli jsme nesmírně šťastní a vděční Pánu Bohu.

V tom období jsme si taky více uvědomili, jakým dobrem je blízkost a podpora blízkých lidí. Ještě jednou moc děkujeme!

Dita a Martin Kučerovi

Témata k modlitbám

Díky Bohu: Za pokoj a požehnání pro naši zemi: za ochranu před katastrofami i terorismem.

Covid-19: Ať virus mutuje do méně škodlivé formy. Ať situace není zneužívána k omezování svobod, politickým kampaním ani zbytečnému zadlužování. Ať navzdory omezením dobře fungují podniky, školy, církevní i rodinný život.

Politika, ekonomika, volby: Ať ČR efektivně využít dotace na smysluplný rozvoj, ne na marnosti. Ochrana českých firem, moudrost pro jejich vedení, zachování co nejvíce pracovních míst. Klidný průběh předvolební kampaně a krajských a senátních voleb: ať jsou zvoleni ti, kdo budou vládnout zodpovědně a moudře, ne lidé sobečtí a nemravní.

Církev: Růst lásky k Písmu, modlitbě a společenství ve všech jeho formách. Ať křesťané zvěstují zprávu o záchraně v Ježíši, ať roste jejich vliv a jsou dobrým příkladem celé společnosti. Ať je církev místem, kde se nevěřící mohou setkat s bezpodmínečnou láskou, ale také se svatostí a pravdou.

Přímluvné modlitby: Za ty, kteří se vzdálili z našeho obcenství. Za pedagogické pracovníky, vychovatele, žáky, lektory s jejich posláním. Za lékaře, zdravotní sestry, ošetřovatele. Za rodiny s dětmi, kde chybí láska, zodpovědnost nebo finance. Za ty, kteří se dostali do těžkých závislostí a sami si neumějí pomoci. Za mír ve světě, za ukončení nesmyslných válek. Za misionáře, za ty, kteří pro víru v Ježíše jsou pronásledováni.

Naši nemocní: Michal Vybíral, Jana Maláčová, Luboš Horák, sestra Ničmanová, Miluška Vojáčková a Kristýnka Kučerová

Poděkování Ježíši, lékařům i sboru

„Děkuji Ti Pane Ježíši, že jsi při mně stál při mé akutní příhodě.“

Velký dík také lékařům a sestrám Jednotky intenzivní péče na interně krnovské nemocnici. Taký díky vám, sestry a bratři, za přímluvné modlitby.

M. Čičmanová

• *Cesta k háječku*

Modlitebna v přírodě

Pokud se nacházím v přírodě, cítím blízkost Boha všude kolem sebe. Více vnímám zázraky rozmanitosti a krásy stvoření rostlin, ptáků i zvířat.

V době přísné karantény jsem byla v Kozmích u Hlučína v rodině mé vnučky a pravnučky Adélky. Jejich domeček se nachází na konci vesnice. Z okna je výhled na louky, remízky a pole s kobaltovou zelení rašícího obilí. Za potokem je sedm velkých olší. Po louce běhají zajáci, slétá se sem mnoho ptáků, včetně čápa a sojky. Pasoucí se ovečky přichází až pod okna.

Vždy odpoledne jsme jezdily s kočárkem k březovému hájku, kde jsou čtyři malé rybníčky s kačenkami a se silným žabím koncertem. Člověku se hned tak nepodaří pozorovat zblízka kačera, jak si pečlivě čistí peří zobáčkem, potápí se, třepe křídly. Živou lasičku jsem už také dlouho neviděla. Nazvala bych to malé zázraky Boží přírody v přímém přenosu.

Za rybníkem je chatka s lavičkou, tady byla moje modlitebna. Zatím co Adélka klidně spala, mohla jsem v tichosti rozmlouvat s Bohem. Varhany mně nahradil ptačí zpěv, rytmus vytukával datel dva metry ode mně. Děkuji tedy Pánu Bohu, že i když byly kostely zavřené, prožila jsem s ním denně krásné chvíle..

Miroslava Šimarová

Otevřená mysl, otevřené srdce

Chci se s vámi podělit o to, co jsem prožil při svém letošním letním putování po Rychlebských horách se synem Viktorem.

Putování může být darem, může být „modlitbou nohama“, může změnit naše nazírání na sebe sama nebo druhé...

Když jsme procházeli horskou krajinou, bylo obohacující potkat v těchto opuštěných končinách poutníka a zabřednout s ním v rozhovor – odkud jde a kam, zda něco nepotřebuje, kde přespí, kde je voda, kde co stojí za zhlédnutí po cestě, co za výbavu a jídlo je doporučeníhodné...

Jedno takové setkání však bylo velmi neobvyklé. Ten pán se ke mně v Hraničkách halasně přišinul. V rukách měl krabičku, ze které něco zobal a přitom stále vykřikoval, jakoby polsky – jak to, že nemám roušku?

Hraničky, to je zaniklá vesnice na hranici s Polskem. Teď je tam jen velká travnatá louka asi jako čtvrtina Krnova. Nejbližší vesnice je odtud tak hodinu cesty... Podivně vykřikující postava neburleskovně vypadající postava nebudila vůbec důvěru! V duchu si říkám „Co chce?“ a jemu nahlásil česky, že roušku nemám, že už se v lese nemusí nosit. Nyní se zarazil on. Řekl, že si myslel, že jsem Polák, když jsem přicházel k čáře z polské strany a nabídl mi rybíz ze své zahrádky.

Odmítl jsem – zdál se mi podezřelý – rybíz i on ☺. Ale něco na něm bylo přitažli-

● *Krásná Rychlebských hor*

vého, asi jeho bezprostřednost, následná otevřenost a upřímnost. Začal jsem se vyptávat a on povídal.

V jednu chvíli ukázal na svoji hlavu a čelo s otázkou, zda tam něco nevidím. Ne, nic divného tam neměl. Můj nový známý začal vyprávět o sobě: Jak v práci spadl ze střechy, jak měl prasklou lebku, byl měsíce v kómatu, měl zavedenou výživu krkem. A také, jak jeho kamarád doporučil doktorům, ať mu tam ládují zelený ječmen, který měl rád... jehož chuť znal... A tak se probral.

Několikrát v průběhu hovoru ukázal prstem k nebi a vzpomněl Boha. Mluvil i o svém synu, který musel skončit s motocyklovým sportem, byl úspěšný. Ale jeho milující manželka by nepřežila, kdyby se syn zranil. Byl za ni Bohu moc vděčný.

Pak taky vzpomínal, jak žil: Jak jednou v mládí zničil jakousi chatku. Jen tak z rozmaru. A zase to konfrontoval s prstem vztyčeným, s Bohem. Když si uvědomil, že mluví s neznámým, pronesl: „To bych vlastně na sebe neměl říkat.“

Teď jsem byl na radě já. Povzbudil jsem jej snad tím, že jsem mu řekl, že na mojí hlavě nic nevidím, ale i já jsem byl „mimo“, v péči lékařů a dobrých lidí, když jsem se léčil s epilepsií.

Tak šla chvíle slova povzbuzení a on opět vyzdvihoval svou vděčnost za manželku. A pak jsme se rozloučili.

Zpětně na toto podivuhodné setkání s vděčností vzpomínám a je ve středu mého srdce i myslí. Neboť kdy se vám stane, aby před vámi „cizí“ vyznávali své viny?

Kája Tyleček

V Přesticích postavili novou modlitebnu

• Nová modlitebna vlevo, původní sborový dům vpravo

Milí přátelé, jistě víte, co je Jeronýmova Jednota (JJ), neboť jste si to přečetli v jednom čísle Dobrého Pastýře v roce 2013. Přesto si dovoluji stručně zrekapitulovat - je tzv. pomocné dílo v rámci ČCE, které se stará o shromažďování finančních prostředků na opravy budov - kostelů a modliteben našich sborů. Tyto shromážděné prostředky se pak rozdělují sborům, které o ně požádají. Přitom k dispozici bývá zhruba jen třetina peněz z toho, co sbory každoročně žádají. Podle jistých pravidel se rozdělují „menší peníze“ v rámci seniorátu a „větší peníze“ se rozdělují v rámci tzv. ústředního zasedání JJ, které se schá-

zí jednou za rok v září. Každý seniorát zastupují jeden až dva lidé, kromě toho přijedou členové představenstva JJ (5 lidí) a jeden nebo dva zástupci Synodní rady, celkem 25 až 30 lidí. O víkendu 11. až 13. září se konalo takové setkání ve sboru ČCE v Přesticích, kde právě před rokem otevírali novou modlitebnu. (Toto setkání se koná zpravidla ve sboru, který nedávno přijal větší dar na opravu své budovy nebo realizoval nějaký nový projekt. U nás se konalo v roce 2016, kdy jsme přijali tzv. Hlavní dar lásky a otevírali nově vybudovanou faru.) Byl jsem tam také jako jeden ze dvou zástupců Moravskoslezského seniorátu.

Dále vyjímám z článku, jehož autorem je tamní farář (a motor mnoha aktivit sboru), bratr Jan Satke: „Sbor v Přesticích za totality hodně „zeštíhl“. Kromě toho v 70. letech byla v rámci přestavby centra města zbořena modlitebna (bývalá synagoga) i fara. Sbor jen s velkou námahou získal jiný dům - ne zcela vhodnou náhradu. Jistou dobu se na nedělních bohoslužbách scházelo méně než 5 lidí. V posledních letech ale sbor zažívá krásný růst. Uvádí sice jen 67 členů, avšak má dost příznivců a hlavně řadu aktivit - dětský klub (Royal Rangers), mateřské centrum, v létě pořádá několik táborů pro děti, přednášky pro veřejnost apod. Mezi aktivita-

mi chyběla služba seniorům. Příležitost vyřešit několik věcí najednou se naskytla v roce 2016, kdy přišla možnost postavit budovu stacionáře s kaplí, a to díky štědré podpoře z Evropské unie. Za celý projekt se celý sbor modlil. Ve svých modlitbách provázel všechny kroky, které byly potřeba k vypracování projektu, jeho schválení, k výběrovému řízení i samotné stavbě budovy. Byl to dlouhý proces plný situací, které někdy téměř neměly řešení. Přesto se jako zázrakem vždy na poslední chvíli řešení objevilo. To vše utvrzovalo sbor v tom, že jde o Boží dílo. Celkem bylo potřeba získat zhruba 7 milionů korun, aby z fondů EU mohlo být dodáno dalších 16 mil. Kč. Částka pro sbor s rozpočtem desetitisíců nepředstavitelná. Přesto se sbor s podporou synodní rady pustil

nejen do stavby, ale i do hledání podpory. A tu se podařilo postupně získat díky štědré podpoře dárců z evangelických církví z Německa a Švýcarska. Velkým dárce byly též evangelické sbory zde v Čechách, které výrazně přispěly prostřednictvím Jeronýmovy Jednoty. Nová modlitebna - stacionář - byla postavena v rohu parcely, která sousedila se stávající sborovou budovou.

Podařilo se propojit slovo a čin – tedy to, co církev charakterizuje. Naše společnost totiž zapomněla na to, že církev nejsou jen kostely, ale i konkrétní služba tomuto světu. Nemocnice, školy, domovy pro potřebné, péče o děti a mládež – to vše by tu (historicky) bez církve nebylo. A tak tato budova má být znamením pro tento svět i pro nás samotné. Je zde

spojeno kázání slova (modlitebna) a konkrétní projev toho, k čemu nás slovo vede – služba bližním (stacionář).

Ukázalo se, kolik potřebných lidí je okolo nás. Jak prospěšná je služba lidem na sklonku života, jak je možné podpořit rodiny, které o ně obětavě pečují, a jak lidem znovu pomoci obnovit základy jejich víry, které byly léta zasuty.“

Podrobnější povídání o realizaci stavby si lze přečíst v archivu ČB (č.5/2020), viz odkaz <http://www.ceskybratr.cz/archives/23449#more-23449>

Na závěr dodávám, že všichni účastníci setkání byli příjemně překvapeni, ba přímo civěli v úžasu nad tím, že sbory ČCE nejen se umenšují a zanikají, ale některé se rozvíjejí, ba přímo kvetou.

Jiří Marek st.

• Záběr ze slavnostního otevření

Narozeniny ve sboru v říjnu až prosinci 2020

Milí oslavenci,

dovolte mi, abych vám jménem redakce Dobrého Pastýře i celého sboru upřímně blahopřála k vašim narozeninám. Ať vám Bůh žehná a chrání vás a do dalších let hodně zdraví. Pro povzbuzení přijměte verš z proroka Izaiáše, kap.58,11:

Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem: Budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí.

Za redakční radu Eva Roztomilá

Říjen:

Jana **Strádalová**, Vlasta **Jeníčková**,
Darina **Balová**, Martina **Chlápková**,
Silvie **Vojáčková**, Lukáš **Vojáček**,
Jarmila **Ničmanová**, Marie **Sedláčková**,
Pavla **Vybíralová**

Listopad:

Kristýna **Tylečková**, Svatopluk **Chlápek**,
Stanislav **Vybíral**, Jindřich **Vojáček**,
Jiří **Marek ml.**, Miluše **Vojáčková**,
Michaela **Čičmanová**

Prosinec:

Petr **Strnad**, Věra **Marková**, Pavel **Čepara**,
Marie **Šimková**, Lukáš **Sedláček**,
Tomáš **Kubica**, Lydie **Zmrzliková**,
Marie **Marková**

Nenutíš nás

*Pane, dal jsi mi do rukou kus
své všemohoucnosti –
nazývá se svoboda.
Stvořil jsi nás lidmi svobodnými,
vzal jsi na sebe riziko,
že tě opustíme, zradíme,
přibijeme na kříž,
že budeme lhát, krást, vraždit.*

*Pane, nenutíš nás,
abychom byli dobří a svatí.
Neženeš nás ohněm a mečem do nebe.*

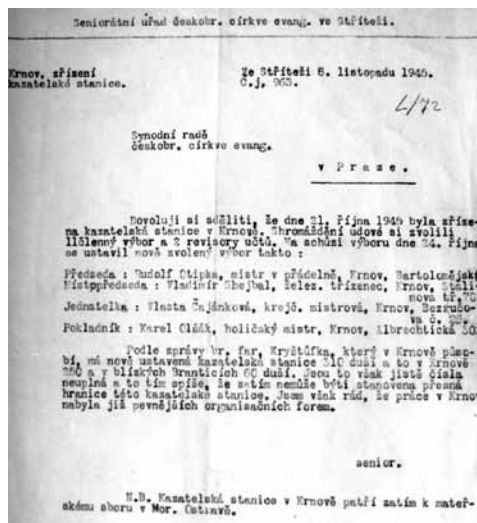
*Necháváš slunce vycházet
na spravedlivé i nespravedlivé.
Máš s námi trpělivost.
Pane, já často ztrácím trpělivost,
vyčítám ti a žádám:
Podívej se přece na plevel na svém poli,
vytrhni jej, zasáhni, trestej, msti se - a to hned!*
*Ty však mlčíš, nebereš zpět svůj dar – svobodu.
Pane, děkuji ti, že máš se mnou trpělivost,
vždyť ve mně zápasí o vítězství dobro i zlo,
smíchány v jedno.*

*Jsem plevel nebo dobré semeno?
Nebo obojí zároveň?
Ještě se mohu rozhodnout.
Pomoz mi ještě před začátkem žní,
než budeš ode mne žádat vyúčtování,
ať dobře naložím s tvým darem – svobodou.*

(autor neznámý)

Z historie sboru. Co se stalo před 75 lety?

Kazatelská stanice a první farář

- S příchodem Čechů do pohraničí byla 21.10.1945 zřízena zde v Krnově kazatelská stanice Českobratrské církve evangelické. Náležela ke sboru ČČE v Ostravě. První duchovní byl farář Jaromír Kryštof.

- Před kostelem pózuji první konfirmandi s prvním českým farářem Kryštofem a prvním kurátorem Rudolfem Otípkou. První zleva sedící je Ellen Daříčková, rozená Ženožičková. Někteří starší lidé si na ni ještě pamatují.

Stránka pro děti

CELÝ ŽIVOT SE UČÍME....

Českobratrská církev evangelická v Krnově

kazatel sboru: farář Martin Litomiský
adresa: Farní sbor ČCE, Albrechtická 811/8,
Krnov, 794 01, tel.: 552 302 109, mobil: 603 547 796
číslo účtu sboru: 1845328379 / 0800
úřední hodiny: čtvrtek 9 – 12 hod, 16 – 18 hod.
www stránky: <http://krnov.evangelnet.cz>
na požádání: - katechetická příprava ke křtu
- vysluhování Večeře Páně nemocným členům sboru
- pastorační rozhovory, rozhovory v krizových situacích, zpověď
- předmanželské rozhovory, příprava ke sňatku

Svatby, křty a katechetické přípravy je zapotřebí dohodnout s kazatelem sboru v dostatečném předstihu.

Pravidelná shromáždění v Krnově:

Neděle 9.45 hod. bohoslužby **v evangelickém kostele**
Úterý 17.00 hod. biblická hodina **na faře**
Středa od 18.00 hod. hovory o víře **na faře**
Čtvrtek od 17.00 hod. zkoušky pěveckého sboru **na faře**
Pátek 17.00 hod. modlitební setkání **na faře**

Pravidelná setkání v Branticích:

2. středa v měsíci **u Strádalových**, Brantice č.p. 179, na nádraží ČD, v 17.00 hod.

- biblická hodina

1. pondělí v měsíci – ekum. modl. setkání v různých církvích dle domluvy

Redakční rada: Bedřich Marek, Eva Roztomilá, Tamara Maláčová, Miluše Čičmanová, Martin Litomiský, Petr Strnadel.

Příspěvky můžete předávat redakční radě, nechat na faře, nejlépe však posílat e-mailem na adresu: dobrypastyr@post.cz

Odstraň nálepku „Nemožné“

„U lidí je to nemožné, ale ne u Boha...“ Marek 10:27

Když něco označíš za „nemožné“, stanou se tři věci:

- 1) Poddáš se strachu ze selhání, čímž zabiješ vlastní víru a motivaci.
- 2) Riskuješ, že se smíříš s něčím menším, než pro tebe Bůh chce.
- 3) Vyloučíš Boha ze své situace a tím se odděluješ od nejmocnější síly ve vesmíru.

George Bernard Shaw řekl: „Někteří lidé vidí věci tak, jak jsou, a ptají se: ‚Proč?‘ Já sním o věcech, které nikdy nebyly, a ptám se: ‚Proč ne?‘“ Ježíš řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha; vždyť u Boha je možné všechno“ (Marek 10:27). V přirozeném světě bys to možná nedokázal. Pokud ale vkročíš do sféry nadpřirozeného, Bůh přidá k tvému „přirozenému“ svoje „nad“, a co se zdálo nemožné, stane se možným

Zdroj: Spkd.cz

